

„Un alt înțeles”

Sâmbătă, 16 ianuarie 2010

Gili Cârstea

Niciodată, în istoria sacră, Dumnezeu nu a trebuit să inventeze versete noi, atunci când a dorit să trimită poporului Său lumină nouă. Tot ce au trebuit să facă solii Domnului a fost să recupereze de sub molozul erorilor sensurile corecte ale unor pasaje vechi din Scriptură, peste care bezna necunoașterii sau perversiile vrăjmașului au așezat o mantie impenetrabilă.

Scriptura este o comoară de pietre prețioase peste care a fost prăvălit un munte uriaș de moloz.

Pavel recunoaște această realitate, când vorbește despre cele două legăminte în Galateni:

„Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră” (Gal 4:24-26).

„Trebuiesc luate într-alt înțeles?” Profesorii și colegii lui de facultate înnebuneau pur și simplu când auzeau o asemenea enormitate. Cum să trebuiască luate „într-alt înțeles?” Cuvintele lui Moise erau clare și nu puteau avea decât un singur înțeles. Ce se alege de Scriptură dacă vine fiecare cu „înțelesul” lui? Nu este aceasta calea cea mai

simplă de a crea babilonie teologică? Și nu erau ei, savanții lui Israel, gardienii și garanții cuvântului sacru, de a cărei puritate doctrinală erau răspunzători în fața lui Dumnezeu?

Savantul Saul din Tars a devenit apostolul Pavel atunci când a înțeles lucrul elementar că există două căi de abordare a Scripturii: Cu o „vorbire” învățată de la oameni, și cu una învățată de la Duhul Sfânt (1 Cor 2:13).

El își petrecuse tinerețea aprofundând „vorbirea” înțelepciunii omenesci despre lucrurile sfinte. Era convins că străluciții profesori de la seminarul din Ierusalim au adunat cu grijă, și au păstrat neatinsă, comoara adevărului divin încredințat aceluia popor privilegiat. Ei erau moștenitorii catedrei teologice deținută de Moise, și astfel era imposibil ca acest zid monumental de autoritate ecleziastică să fie eronat.

Dar întâlnirea cu Ștefan în sala de judecată l-a zguduit cumplit. I-a spulberat practic întreaga temelie teologică, pe care, curând, s-a văzut nevoit să o arunce la lada de gunoi a istoriei. A descoperit imediat că există o altă metodă de analiză a Scripturii, și că aceea este cea corectă. A înțeles că declarațiile inspirate, pe care le considera bătute în cuie, trebuiesc „luate într-alt înțeles,” că există alte sensuri ale cuvântului, că rapoartele Scripturii despre fapte și evenimente ascund un profund și vast bagaj de învățături spirituale, ascunse de ochii cititorului superficial. A înțeles că Omul Isus Hristos era poarta către înțelegerea corectă a trecutului, iar călăuzitorul este Unul singur, acel Mângâietor pe care lumea nu-L poate primi, deoarece nu-L vede și nu-L cunoaște (Ioan 14:17).

Așa a fost mereu, și așa va fi și astăzi, la acest spectaculos final al mării controversă. Lumina va străluci de șapte ori mai tare, noi raze de lumină vor fi recuperate de sub molozul erorilor, iar schimbările de mentalitate nu vor fi mai puțin dramatice decât acum 2000 de ani. Deși nu este deloc ușor să-ți dai seama, și să accepți, că toată zestrea teologică pe

care ai moștenit-o este doar „învățăturile începătoare ale lui Hristos,” generația noastră va avea partea ei de reformatori, de ambasadori ai lui Hristos care vor recupera de sub molozul erorilor razele prețioase de lumină care vor convinge pe cei înțelepți că Dumnezeu ne așteaptă la Nunta Mielului, și că există un alt fel de „revenire” a lui Hristos, înainte ca aceea pe care o așteptăm noi să poată avea loc.

Poate a sosit timpul să înțelegem că cele mai multe dintre pozițiile noastre teologice de bază trebuiesc „luate într-alt înțeles,” că trebuie să le analizăm „cu o vorbire învățată de la Duhul Sfânt,” chiar dacă rezultatul direct al acestei abordări va produce cutremurul devastator pe care tot încercăm să-l evităm de mai bine de un secol.

Când pietrele prețioase ale adevărului se reasează, totdeauna a fost și va fi cutremur în biserică. Este inevitabil.